

Мелодията многолика на съдбите разнородни се носеше из необятността във всичките си цветове. Както винаги.

Сега тя вилнееше като буря из съзнанието човешко на красивия млад мъж и онази навеки обвързана с него душа - душата на неговата незаменима любима.

Той знаеше, че бе поел по този път *заради нея* – тя се нуждаеше от него, от близостта на цялата му, споделена с нейната, същност. Не му го бе казала на глас при последната им среща, но мъжът... знаеше. Дори без да разграничава в ума си някакъв ясен спомен за тази въпросна среща – една от многото неповторими такива помежду им – той *някак знаеше*.

И ето – величественото очертание на стария замък, в който се намираше *тя*, отведнъж се изписа пред очите му сред мрака на горите и заснежените възвишения. Мъжът, потрепващ от шеметно вълнение, стигна с колата си до там. Спря превозното средство точно преди дървения мост, отвеждащ към предната порта – то нямаше как да премине безопасно по тази конструкция, затова водачът реши да скъси разстоянието до входа ходом. Излезе и пристъпи сред недокоснатите снегове.

Визията му бе на много красив мъж, може би на тридесет и няколко години. Висок, строен, с къси, вълнисти, русоляви коси и изразителни сини очи, облечен с дънки, дебела блуза и ботуши, а най-отгоре – дебел кожух от неестествена материя. Но дори с тази връхна дреха му бе студено – снежната виелица наоколо поначало си създаваше натрапчивото усещане за зрелищна безпощадност и бе същинско чудо, че колата изобщо бе успяла да си проправи някакъв път до тук.

Младият герой, обгърнат от тези вилнеещи в своето царство снегове, притича до надвеса при голямата порта на крепостната стена. Усети завет, макар и виелицата да продължаваше да го удря в гръб. Усети и топлота, когато положи ръцете си на дървените врати - дори можеше да се закълне, че за миг пръстите му физически бяха уловили някакво равномерно туптене отвътре. Като туптенето на сърце.

Портата ли бе, замъкът ли... но точно тогава някой проговори на мъжа с тих и *някак* механично студен глас:

- Кой си ти?

- Странник съм... Далечен странник, който търси своята любима и *знае*, че тя е тук, в този замък... - човекът подчерта думата 'знае'. Сетне отговора му прерастна в чувствен кратък монолог – Ала почакай... дали наистина аз съм странник след като *тя, любимата ми*, вече се намира тук, в най-високата кула? Та ние с нея сме едно цяло дори когато сме далеч. Дали съм наистина непознат или пък съм пътник, който просто идва да открие другата част от себе си на правилното място, в правилния ден, час... в правилния мимолетен миг?

Механичният глас го изслуша и не отговори веднага. Чак след секунди рече:

- Може би. Ти вероятно си знаеш най-добре. Отговори ми тогава друго. Как е твоето име, страннико... пътнико...?

- Казвам се Трой.

- От къде си, Трой? Къде е родното ти място?

- Там, от където идва и името ми - от Троя.

- А твоята любима? Тя как се казва?

- Селесте – да произнесе това прекрасно име, което означаваше тъй много за битието му, осени тялото на премръзналия мъж с блажена топлина.

- А тя от къде е?

- От Древен Рим.

- Дълъг път сте извървели вие двамата, за да стигнете един до друг – констатира гласът.

- Дълъг... и незабравим – въздъхна човекът в захласнатата си вгълбеност из вселената на спомените.

- Кажи ми, Трой... когато откриеш своята Селесте тук, в този замък, ще бъдеш ли щастлив?

- Мога ли да не бъда щастлив, когато съм с нея? Когато аз и тя дишаме един и същи въздух, бил той топъл или студен. Когато пръстите на ръцете ни се докосват. А погледите ни се съзерцават в захлас. Ах, винаги е било така и винаги така ще бъде... напук на ветровете и бурите, виелиците и стихииите. Аз и Селесте винаги ще намираме начин да бъдем щастливи, защото ще сме заедно.

Ново кратко мълчание. После - тих отговор от механичния глас:

- Щом е така... нека тогава опитаме да ви съберем. Но преди това – един последен въпрос, Трой. Сигурен ли си, че тя наистина е *тук*?

Русокосият мъж си пое дълбоко въздух. Мисълта за Селесте пак го накара да се усмихне леко.

- Да. Сигурен съм.

- В такъв случай нека по-скоро разберем дали си прав – рече другият глас и отведнъж големите, тежки дървени врати на крепостната стена се отвориха пред странника-пътник.

Героят пристъпи напред – все тъй трепетно, както и до сега. Премина през двора и стигна до същинското монументално здание – замъкът. Този път портата бе отключена и мъжът я отвори навътре със собствените си сили.

Първите няколко крачки из тихата тъмнина го накараха за първи път да настръхне без да може да си обясни защо. Интериорът на старинната постройка изглеждаше колкото автентичен, толкова и страховит с тази своя детайлна автентичност – и по-скоро с мракът, студенината и натежалия полъх на прах и мухъл, създаващи впечатлението, че това място е било изоставено много, много отдавна.

Изоставено, но и идеално запазено – до най-малкия детайл. В това Трой се увери със собствените си очи, когато запристъпва нагоре по увъртаното стълбище, отвеждащо към кулата, накъдето го водеше в сърцето му – там, където се намираше Селесте. По стените бяха изрисувани какви ли не внушителни картини и символи – както букви и числа от всевъзможни езици и култури, така и разнородни изображения на хора и животни, феи и вещици, чудовища и зомбита, русалки, динозаври, летящи супергерои и чудати извънземни, удивителни божества... и още... и още...

Ясно се различаваха и ликовите на хора, които героят познаваше, включително и вълшебните главни герои от познати приказки. Като измежду изображенията на прегърнати влюбени като Красавицата и Звярът и Пепеляшка и нейният Принц се забелязваха и ясно очертаните образите на други двама, които винаги притежаваха силата да поразят по-силна емоция у Трой. Двама от най-големите вдъхновители в живота му - неговите баба и дядо.

Ах, тъй много години минаваха и тъй много истории се разказваха из познатия свят и непознатите други светове и космоси... но някои неща си оставаха трайни. Като тях.

Със сладката идея за своите тъй обичани роднини и още по-сладката такава за любовта, която той и неговата Селесте споделяха и от своя страна, Трой неусетно достигна и до върха на кулата. Друг навярно би се уморил след толкова много стъпала, но не и той – не и тук, в този замък и в тази кула...

Ала малко преди да е стигнал до последните врати, през които му се налагаше да премине, за да открие нея, любовта на своя живот, мъжът изведнъж се спря. С единия крак на едното стъпало, а другия – на следващото – той се извърна настрани, към прозорчето, през което вилицата влизаше и в замъка. Беше убеден, че сякаш току-що там се бе появил някакъв... проблясък.

Със затаен дъх мъжът отиде да надникне навън – към изящната прелест на смрачената заснежена околност, из която всъщност... наистина проблесваше някаква светлинка. Носеше се като сияйна, галантна фигура извън огражденията на крепостната стена. Танцуваше – тъй грациозно, тъй запленияващо... А докато я гледаше Трой се чувстваше лудо влюбен.

Влюбен в нея – в неговата любима Селесте, която, както изглежда, не беше в кулата... а беше навън.

- Не... не може да бъде... - каза си на глас мъжът, премигвайки. Неспособен бе да откъсне своя омагьосан поглед от нея, затова се раздвижи чак когато тя и нейният танц се отнесоха нейде настрани и ненадейно изчезнаха сред тъмнината на горите. – Тя... тя е в кулата... Знам го...

Вдигна премрежените си очи натам – към онази врата, която го зовеше. Но за първи път той не бе съвсем сигурен в замисъла на този зов.

Все пак изкачи и останалите стъпала в тази посока. Макар и разкъсан между кулата от тази страна на крепостната стена и заснежените пътеки от другата, между земята и висините, Трой вярваше, че пътят му до тук горе не е бил напразен. Още го усещаше – че тя беше *тук*. Макар и някак да беше и... *там*.

Отвори вратите бавно, трепетно. А щом пристъпи навътре ахна прехласнат.

Кръглата зала на върха бе като шедьовър на изкуството. Но не само заради спиращата дъха атмосфера с големи колони при прозорците и подкрепения от тях просторен купол, отвсякъде украсени с какви ли не изрисувани и майсторски изваяни изображения. Нито пък само заради забележителната мозайка на пода, която представяше сцена между два преплели телата си кентавър с разлистена оранжева роза помежду им.

А най-вече заради Селесте...

Да, той можеше да я види там, на един пиедестал в средата на залата, зад овална стъклена преграда. Права и чудно красива, с коси дълги, руси, появяващи се нежно назад; фигура фина, гола, женствена; устни червени като кръв, изписани прелестно на лице бяло като снеговете, нахлуващи и тук през прозорците...

А очите ѝ – затворени.

Хипнотизиран от това великолепие, което никога не остаряваше, Трой не се осъзна как ходилата му го поведоха развълнувано към нея. Докато правеше бавните си крачки нагоре по стъпалата, той прошепна:

- Не бях подлъган от своя усет, прекрасна моя Селесте... Не бях... и ето – ти и аз сега сме тук. Заедно.

Щом стигна до стъклената преграда Трой първо пожела да я разбие, но се възпря, уплаши се да не одраска дори и леко тъй безценното изящество, която погледът му съзерцаваше развълнувано. Затова просто положи ръцете си на стъклото – както го бе сторил и долу, на първата порта. Кое то някак и тук се чувстваше като достатъчно.

Селесте отвори очи бавно, с проблясък в тъй нежните сини ириса, които по рождение притежаваше. Лека, блага усмивка украси тъй нежното ѝ лице – а миг по-късно тази усмивка вече бе на дъх разстояние от разтрепераните устни на Трой.

Той и тя усетиха целувката си въпреки преградата помежду си. Нима можеше да бъде иначе?

Усетиха и допира на ръцете си. Неговите силни, мъжествени пръсти, които той внимателно, но и пламенно прокара по изтънчената талия на своята любима. И нейните крехки, женствени такива, които първо се вкопчиха в гърба му, а после се спуснаха и надолу, премахвайки магически всяка дреха и от неговото тяло...

Тъй чаровно възхитителна бе картината на тези две влюбени души, преплитачи се в едно цяло...

Докато мелодията на нова песен не ги прекъсна.

Стара, също някак омагьосваща песен от началото на двадесет и първи век. Колкото силна, толкова и ледена. Обаятелно задълбочена и футуристично електронна. Тайнствена наслада и коварна отрова в едно...

Съпроводена от тих, механичен глас – същия онзи от при портата:

- Докосвай я... Целувай я... Потапай се в нея и ѝ позволи и тя да се потопи в теб... Но накрая отново отговори сам на себе си, Трой. Сигурен ли си, че тя наистина е *тук*?

Мъжът на пиедестала отвори рязко очи и се отдръпна от своята любима. Или от това, което всъщност той сега обзряваше срещу себе си.

Коси руси, но къси, вълнисти. Очи сини, но други, различни. Тяло бяло, голо, ала мъжко. С лице облещено, озадачено.

Трой вече не виждаше Селесте, а себе си. И по-скоро не съзерцаваше *телесната* Селесте, която само до преди секунди се бе намирала в обятията му... а собствения си лик.

- Не... Това не може да е истина... - вгълбен в своето отражение в това своеобразно огледало, мъжът започна да клати глава нервно, объркано. – Тя *наистина* беше тук. Беше тук... или може би...

Извърна своя проблясващ, изпълнен с тревожни съмнения поглед към единия от най-големите прозорци измежду колоните. Вилицата се превръщаше в по-жестоката от всякога, а несигурността – по осезаема там, в душата му.

- Какъв е твоят отговор този път, Трой? – заговори отново механичният глас – Сигурен ли си, че тя наистина е *тук*?

Глас, в който се усещаше някакво възтържествуване. Но и интерес – интерес на притежателят му да чуе следващите думи на голия мъж пред огледалото.

А Трой – той наново погледна към отражението пред себе си. Сбърчи чело и повторно сложи ръцете си на стъклото, мъчейки се пак да съзре там *нея*, а не себе си... но макар и да не успя, изведнъж погледът му проблесна щастливо. Тънка, едвам

забележима усмивка се появи на неговото лице, когато душата му все пак... намери някакъв отговор.

- Да. Тя е тук. Но и не само тук.

Мелодията заглъхна. Механичният глас не отговори повече. Миг по-късно вилицата стана толкова неудържима, че обгърна всичко из залата, включително мъжа.

Но той още бе усмихнат. А нарастващият огън у него – мощен, неукротим, способен да противодейства на снега и да го превърне в пролетна роса, в лятна трева, във феерия от есенни листа... и после пак в снежинките на красиво люта зима.

Сезони, преплитащи се из нишките в съзнанията на две навеки влюбени души. Души, които сега пееха приказно:

*Ще бъдем ний там, в онази вселена
Той – несломим, тя – несломена
Дали някога, дали сега, дали в животът пред нас
Ти ще бъдеш ти, аз ще бъда аз...*

И тъй тези двама влюбени намериха някаква надежда там, в искрящия кръговрат на своите минало, настояще и бъдеще, които някак се явяваха техни спасители.

Но колко дълго миналото, настоящето и бъдещето можеха да поддържат силни две безсмъртни човешки съдби?